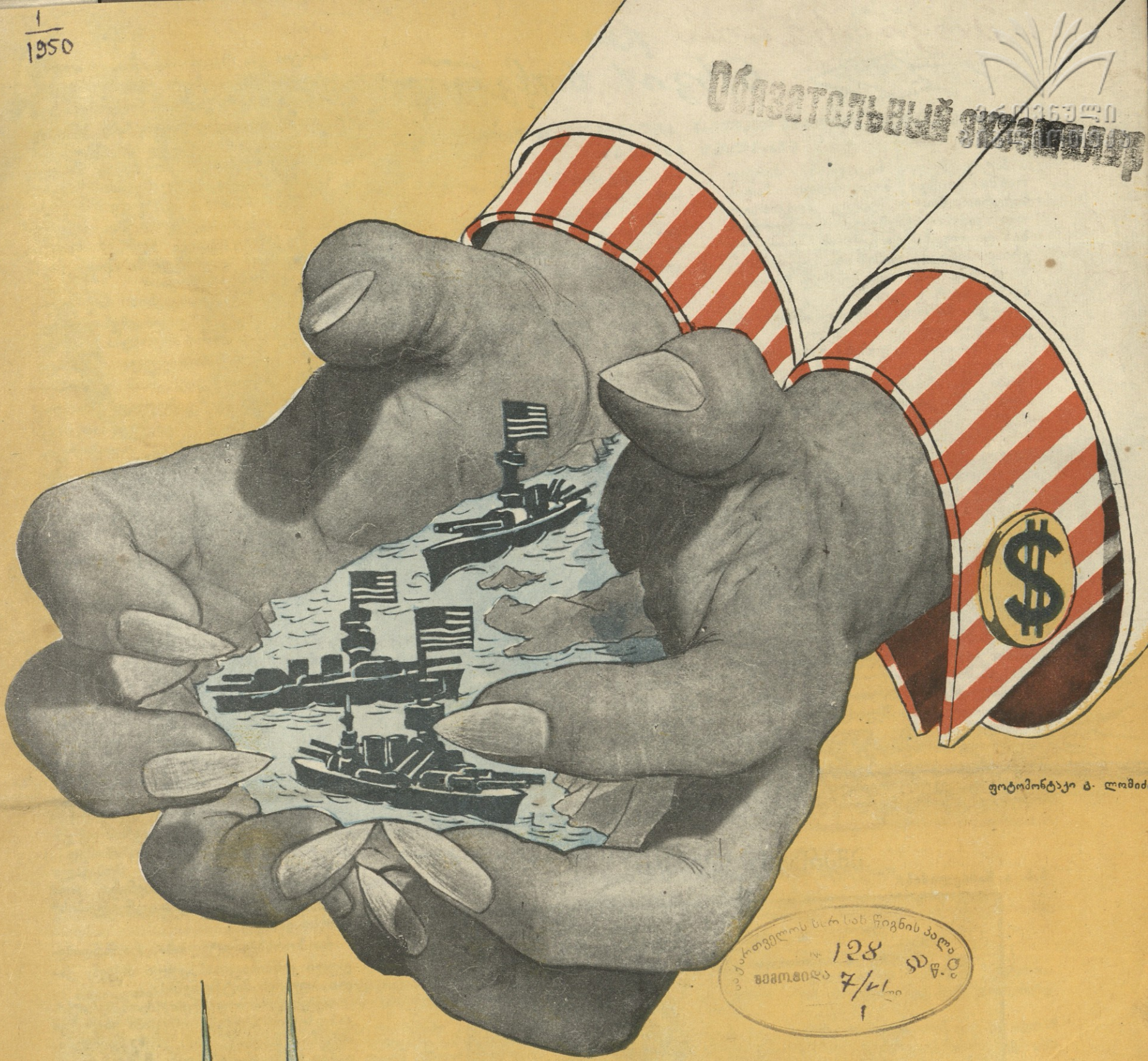

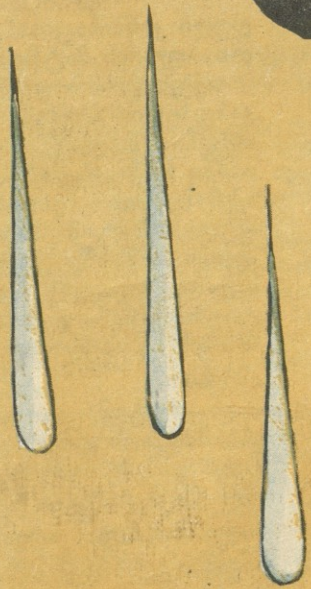
1
1950

Обязательный элемент

ფოტომონტაჟი ბ. ლომიძე

საქართველოს სსრ სსს წიგნის პალატა
№ 128
შემოვიდა 7/4
1

საქართველო ზღვა

ს ი ა ნ ბ ი

მოკითხვით და ნახვით ნახვით

გაგრის რაიონი. კურორტი ლახვილიძე. კოლმეურნეობის თავმჯდომარე ნიკოლოზ მენხიას

პატივცემულო ნიკოლოზ! პირველ რიგში გვინდა მოგიკითხოთ ნახვის ნატვრით, ხოლო შემდეგ მოგიკითხოთ თქვენდამი რწმუნებული კოლმეურნეობის დოვლათის ის ნაწილი, რომელიც კრილოსანით თამაშობს თქვენს ხელში და სად თავი აქვს და სად ბოლო—ბევრს ვეღარ ვაუგია.

თქვენი წინდახედულობის ამბავი რომ ვიცით, უმალვე გვიპასუხებთ:

— ალბათ ამ ავტომანქანაზე მეუბნები, ჩემო ნიანგო, მარა აქ კოლმეურნეობა რა შუაშია, „მოსკვიჩი“ ხომ ახლა ჩემს საკუთრებას შეადგენსო.

კაი მოგეცათ, კაი პასუხია, მაგრამ, თქვენებურებს ეს არ სჯერათ. ჩვენ საჭიროდ მივიჩნით განუშუქარტო მათ, თუ როგორ ვახდა ის მანქანა თქვენს „საკუთრებად“.

თქვენ „მოსკვიჩი“ კოლმეურნეობის ფულით იყიდეთ. უმალვე მოახტით და არსენა ოძელაშვილის ლურჯასავით გააქენ-გამოაქენეთ. ვაიგო ეს ამბავი გაგრის რაიონის სოფლის მეურნეობის განყოფილებამ და თავაზიანად განვიმარტათ, რომ კანონი ნებას არ გრთავთ ასეთი მანქანების შესაძენად კოლმეურნეობის სალაროში ხელები აფათუროთ.

თქვენ მიუგეთ:

— თუ ასეა, ჩემი თავი შენ გენაცვალოს, საკუთრად შევიძენ!—

მართლაც იმავე დღეს მოიწვიეთ კოლმეურნეები: ალბერტ კენრიგი, უშანგი კალანდია, სანდრო კუჭუხიძე, გიორგი მუსტი, ავგუსტ რეიალი და თქვენებურად მაგიდაზე მჯილის დარტყმითა

და თვალების ბრიალით „თავაზიანად სთხოვეთ“:

— ამ მანქანაში გადახდილი ფულის დასაფარავად დღესვე შემოიტანეთ ათასი მანეთი თითო. მანქანა ჩვენი საკუთარი იქნება, ჩაეხსდებით და ვისეირნებთ!..

თქვენი წინადადების დედააზრი მყისვე გაიგეს: ფულის გადახდა მათ ევალეზობდათ, მანქანის საკუთარ ქონებად გამოცხადება და იმით სეირნობა—თქვენ, პატივცემულო ნიკოლოზ. მათ ჭირის ოფლმა დაასხა, მაგრამ ხმას ხომ ვერ ამოიღებდნენ? ვანა არ იცინან, რომ თქვენ კრიტიკა და სიტყვის შებრუნება გძულთ? ჰოდა, უხმოდ მოაწერეს ხელი თქვენგან გამზადებულ სიაზე, უხმოდ ჩამოვიდნენ თქვენგან შეწერილი ფსონს და ამით თქვენს „საკუთრებად“ გაფორმდა მანქანა.

მას შემდეგ მართლაც ყელმოღერებით სეირნობთ „მოსკვიჩით“ თქვენ და თქვენი ოჯახობა. მანქანა თითქმის გაცვდა კიდევ, ხოლო მისი ღირებულების გადამხდელ კოლმეურნეებს კი მაგ მანქანის ფერის მეტი არაფერი უნახავთ. თქვენ ეს ამბავი ნუ შეგაწუხებს პატივცემულო ნიკოლოზ, თქვენი თვალების ბრიალი და გოროზი ჰუჭარა არ დაავიწყდებათ, მართლა და მართლა კრიტიკას ხომ ვერ გაგიბედავენ? როდის იყო, რომ თქვენს კოლმეურნეებს ამის ნებას აძლევდით?

ერთი „წვრილმანიც“ გავიხსენოთ:

ყველამ იცის და თქვენც მოგეხსენებათ, თუ რა დიდ დახმარებას უწივენ

აქირკული საუბარი

ნახ. ა. ბანძელაძისა

— ჩვენზე რომ სწერენ მუშა-მოსამსახურეებს ითხოვენ და შტატებს ამცირებენო, სამაგიეროდ ვზრდით კიდევაც შტატებს.

— რას გულისხმობთ, სერ?

— აი, ინგლისი ხომ 49-ე შტატია, საფრანგეთი—50-ე და ასე შემდეგ.

პარტია და მთავრობა მაგ რაიონში ახლად დასახლებულ კოლმეურნეებს, როგორ ზრუნავენ მათ მოწყობასა და ეკონომიურად მოლონიერებაზე. კერძოდ თქვენდამი რწმუნებული კოლმეურნეობის წევრებისათვის ძროხების შესაძენად რამდენიმე ათეული ათასი მანეთი მისცა მთავრობამ გრძელვადიან სესხად. ფულმა თქვენამდე მოაღწია. თქვენც „ვიწმინდე გამოუცდელი“ ხომ არ ბრძანდებით, რომ ხელი თავლში ამოგვევლოთ და თითი არ გაგველოკათ?

იფიქრეთ და დაასკვენით: თუ კოლმეურნეები უნდა გამდიდრდნენ—თავმჯდომარეს ხომ უფრო შეერგება გამდიდრებაო. გაიხსენეთ რუსული ანდაზაც: „ქვეყანამ თითო ძაფი რომ გაილოს—შიშველს პერანგი გამოუვაო“. მართალია, თქვენ არც პერანგი გაკლიათ, არც კოვერკოტები და არც ფერ-ხორცი, მაგრამ სხვის ხარჯზე ზედმეტი „პერანგი“ რას დაგიშავებდათ?

ცამეტ კოლმეურნეს, ნაცვლად მთავრობის მიერ გადმორიცხული სამ-სამი ათასი მანეთისა, მიეცით 2500 მანეთი თითო, ხოლო 3000 მანეთის მიღებაზე მოაწეინეთ ხელი. ამით თქვენ 6500 მანეთიანი „პერანგი“ დაგრჩათ.

— კი, მაგრამო,—სიტყვის შებრუნება სცადა ერთმა ამხანაგმა... მაგრამ თქვენ, მაშინვე მიუხვდით, რომ ხუთასი მანეთის დაკლების შესახებ აპირებდა შეკითხვას და მოკლედ მოუჭერით: — რა „კი, მაგრამ“? იმ ხუთას-ხუთას მანეთებში მე მინდა იაფად შევიძინოთ სიმინდი და დავირიგოთ...

თქვენ ეს დაპირება მართლაც „ზეუსრულეთ“: სადღაც მართლაც შეიძინეთ სიმინდი და დაურიგეთ, მაგრამ თქვენგან აღებულ ფულში კი არა, არამედ... ავანსად, კოლმეურნეობის მომავალი მოსავლიდან. ალბათ გაიხსენებთ, რომ ზოგი კოლმეურნი არც ამ „წყალობის“ ღირსი გახადეთ.

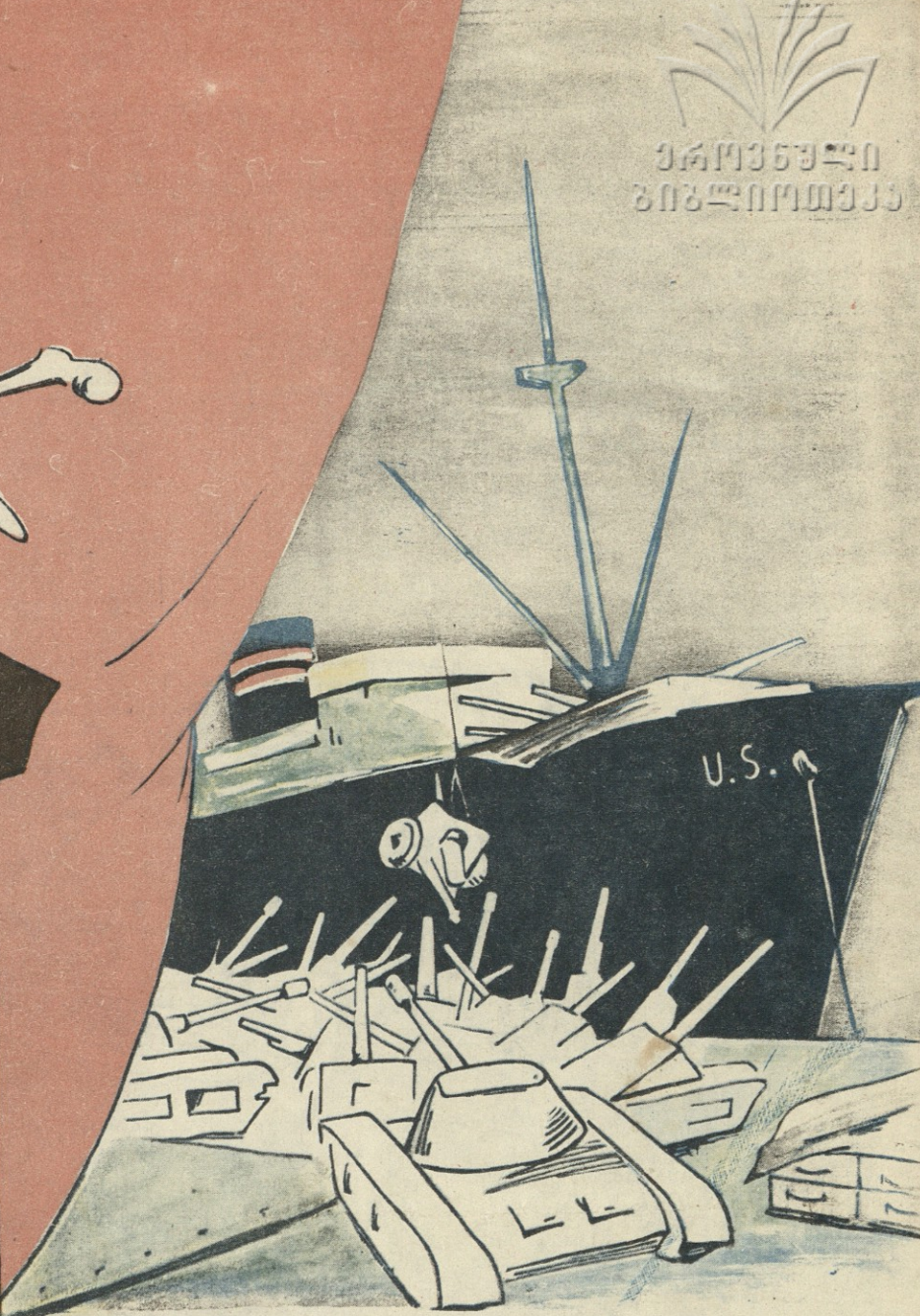
რა შორსმჭვრეტელობა, რა წინდახედული კომბინაციაა! ფული თქვენ, ვალი—ფულის პატრონებს!

თქვენ წარმოიდგინეთ, რომ კრიტიკაზე ხელის აღებას მაინც არ აპირებენ თქვენი მოღვაწეობის შემხედვარენი. ისინი ჩვენ გვეკითხებიან: რატომ გამოაქვს მესხიას ბანკიდან კოლმეურნეობის ფული, რატომ პირადად ყიდულობს კერძო ბაზარზე კოლმეურნეობისათვის საჭირო მასალებს, რატომ ადგენს ფიქტიურ აქტებს, და, საერთოდ, რატომ არავენ კითხულობს მისი მოქმედების ამბებსო?

ეს „რატომ“ ძალიან საინტერესოდ გაისმის მათს განცხადებაში. ამიტომაც რიგს გარეშე მოგიკითხეთ, პატივცემულო ნიკოლოზ. დარწმუნებული ვართ, მალე სათანადო ორგანოებიც მოიკითხავენ თქვენს საქმეებს, გაეცნობიან მათ და აჩვენებენ თქვენს კრიტიკოსებს, რომ თქვენდამი რწმუნებული კოლმეურნეობა ჩალით არაა დახურული.

დავუთებით და სხე.

ნიკოლოზ

მომზადებისა აქაოსონისა

„სურს აღადგინოს ევროპა მკვდრეთით!“ —
აი, მას გული რად ალგზნებია,—

ფარდის წინ მოსჩანს უმანკო მტრებით,
ფარდის იქით კი ზარბაზნებია!

თუ თეების ხეივანი

ისეთი ლამაზი საღამო იყო, რომ დროის შეჩერებას ინატრებდა ადამიანი. მზე დამნაშავესავით გაწითლებულიყო, უხერხულად გრძობდა თავს, რომ სტოვებდა ამ მიდამოს.

სოფლის საბჭოში წასასვლელად მომზადებული მერაბი აივნის მოაჯირზე შემჯდარიყო, ფეხები მაგიდის ფეხზე შემოეხვია და გატაცებით კითხულობდა გაზეთს. მერაბს მზეზე უფრო მეტად ასწითლებოდა ლაწივები. ის ძალზე ბედნიერი იყო იმ წუთში. რაიონულ გაზეთს მისი ლექსი დაებეჭდა. ეს ახალგაზრდა პოეტის პირველი სიხარული იყო. ლექსი სოფლის ახალ გზატკეცილს ეხებოდა. საბჭოს თავმჯდომარის ინიციატივით, სოფელმა საკუთარი ძალებით გაიყვანა ეს გზა ზარობდნენ კოლმეურნენი. განსაკუთრებით მერაბს უხაროდა. ახლა უკვე შეიძლებოდა ველოსიპედის ყიდვა, ყოველ საღამოს რაიონში ჩასვლა და ბიბლიოთეკაში მუშაობა. (მერაბი დაუსწრებლად სწავლობდა თბილისის სახ. უნივერსიტეტში)... და მან ფრთხილად გაკეცილი გაზეთი ჯიბეში ჩაიღო, კბენები ჩაიბრინა და სოფლის საბჭოსკენ გასწავია...

მერაბმა თავი ჩაღუნა და თავმჯდომარის მაგიდისკენ გაემართა. დაბნეული იყო; არ ელოდა, რომ მისვლისთანავე მასზე დაიწყებდნენ ლაპარაკს.

— ამხანაგებო! — ღიმილით განაგრძო თავმჯდომარემ. — ალბათ ყველამ წაიკითხა ჩვენი რაიონული გაზეთის ახალი ნომერი, იქ მერაბს მშვენიერი ლექსი აქვს დაბეჭდილი...

— ჩვენს გზაზე და თუთის ხეებზე, არა? — სიცილით წარმოსთქვა ჩოფურა სახის ახალგაზრდა კოლმეურნემ. — ძალიან გემრიელი თუთა ცოდნია, ვენაობ რატომ აქამდე არ შევეცქევოდი ხოლმე. — მერაბმა უფრო დაბლა დაღუნა თავი, კბილებით გზაში მოწყვეტილ ბალახს აწვავდა.

— სწორედ იმ თუთის ხეებზე მინდა ვილაპარაკო. — წარმოსთქვა თავმჯდომარემ და მერაბს ნიკაი აუწვია. — ამხანაგებო, პოეტს ეპატორება გამოგონილი ამბავი... მართალია, მწერალი მუდამ სინამდვილეს უნდა დაეყრდნოს... მწერალი ხალხის სიბრძნეს მიჰყვება, ხალხისგან სწავლობს, მაგრამ ხშირად ხალხი სწავლობს მწერლისგან... ამხანაგებო, მე შემომაქვს წინადადება, ის თუთის ხეები, რომლებიც მხოლოდ მერაბის ლექსშია, ჩვენს გზაზედაც გავაშენოთ! — თავმჯდომარის სიტყვა უმცირად ავარდნილმა ტაშმა დაჰფარა. იმდენად მოულოდნელი იყო თავმჯდომარის სიტყვები, იმდენად შეების მომგვრელი, რომ მერაბის ხელებსაც უნებურად წამოსცდა ტაში. ჩოფურა სახის ახალგაზრდამ მეზობელს გაზეთი გამოართვა და მერაბის ლექსს დაუწყო კითხვა: თავმჯდომარემ სიტყვა ასე დაამთავრა: — მალე რაიონის ხელმძღვანელობა ჩამოვა, სირცხვილია თუთის ხეებს რომ ვერ ნახავენ... ხვალვე უნდა დავიწყოთ დარგვა... ჩვენი აზრ-შუშისათვის ისედაც არ გვყოფნიდა თუთის პლანტაცია...

მერაბი სწორედ იმ ახლადგაყვანილ გზას მიჰყვებოდა, მიწას დასცქვროდა და თავისი ლექსის სტრიქონებს ბუტბუტებდა:
„გზის გასწვრივ მწყარივად დგანან თუთები,
გუმბურ მათ ტოტებს, ვისათუთები...“

მერაბი უცებ შედგა, აქეთ-იქით მიმოიხედა და საშინლად გაწითლდა. მას გაახსენდა, რომ გზის გასწვრივ არავითარი თუთები არ იყო დარგული, რომ ნაცოფი დატვირთული თუთის ტოტები მისი პოეტური ფანტაზიის ნაცოფი იყო მხოლოდ. რაღა ვქნა ახლა? ხომ შევრცხვი ყველასთან?.. რედაქციაში შევცდომავი შევიყვანე და მკითხველებიც. მალე რაიონის ხელმძღვანელობა ჩამოვა გზის დასათვალიერებლად. რას იტყვიან?.. იქნებ საბჭოს თავმჯდომარეც იმითმე მიხარებს?... ვაი, თუ საყვედურის თქმა უნდა. ფიქრობდა მერაბი და ახლა უკვე ლასლასით მიიბიჯებდა საბჭოს შენობისაკენ.

* * *

...საბჭოს თავმჯდომარემ ზარი გააწკარუნა. თმებში მიმალულ ნახმლე-ვებ თითები გადაისვა. კრების დახურვას აპირებდა, მაგრამ ამ დროს კარებში შემოსულ მერაბს მოჰკრა თვალი.
— ამხანაგებო! წარმოსთქვა თავმჯდომარემ. — დღევანდელი კრების საკითხები ამოწურულია, მაგრამ დავგრჩა კიდევ ერთი... მერაბ, მოდი აქ!

სახლისკენ გაბრუნებული მერაბი განვილილი დღის შთაბეჭდილებებს იკონებდა. უვიკრად ერთ დღეში როგორ ჩაეტია ამდენი სიხარული, შეშფოთება, მოულოდნელობა, კვლავ სიხარული, ეს დღე წელიწადად ვიყენებოდა მერაბს, ამ სიტყვის 365-ვე მნიშვნელობით.

ედითა ყიფინანი

კვირ დღე ჯაბაჯაბი

პირველი — ტრესტის მთავრები არის, სოლი მორე — მხოლოდ ბუხია, — ორივე ერთი გზით მიიქარის, როცა ქაღაქში სიციხს ბულია.

მას თუ კუდმოსხით დახვედრა ელის, ეს წერილ ცოლ-შვილის ეშხით ინთება, — მთავრებს თვით ტრესტის „პოედი“ ელის ბუხი „მოსკვირით“ კმაყოფილება...

— ეს არის საყვარელი, ილიახული კაღის ხე, წყარო...
— ამას რა ხეობს, წყნი ექსკურსია წორულ აქო მოაქროდა...
— ძმაო, კაღის რადიოქვეშ პურის ჯამა არ შეიძლება...
— აბა! მამ ტვისკენ აუბა, აქ რა ვინაა!

კვირა დღა და ქაღაქმარე უკვე მანქანის ბრდღიწნა გაისმა! უკვე არაგვის ნახვა ახარებთ, გაუხადისათ გული მაისმა.

მაგრამ აქ „მოსკვირის“ ამოსხა სული, მოღვირც, დახეთ, ძირს დამხოზილა!.. ასე „დამწვარი“ და „დასისხული“ ბუხი ქაღაქში კი არ ყოფილა!..

გვიან დასრულდა დღე ქაღაქმარე: ღზენით, სიმღერით ხადისანით!.. და კვლავ თხილისის ცას მოაშურეს მწვანე ტოტების შრიალ-შრიალი!

მაინც არ დარჩა ბედის ზორჩირი, წინ გააქროლა ისევ ხუხუდა, მწვანე მდღეობე დასხა ცოლ-შვილი და პატეფონის აუღულუნა!

მთავრებს კი ძილით შეუკრთობილი არაგვის პირად სძინავს მეფურად! — ერთი ერთგული თანამშრომელი თევზს აჭერინებს მოხერხებულად!..

წარმართული
ზოგადობა

ჩვეულებრივი პირობები

დაწესებულების უფროსთან — კირილე პავლიაშვილ-თან (თუ რომელი დაწესებულების უფროსია, მაინც და მაინც საჭიროდ არ მიმაჩნია ამის დაზუსტება, ვინაიდან, ალბათ, მრავალ ასეთ კირილეს იცნობთ) შოფერი მივი-და სამუშაოზე მოსაწყობად.

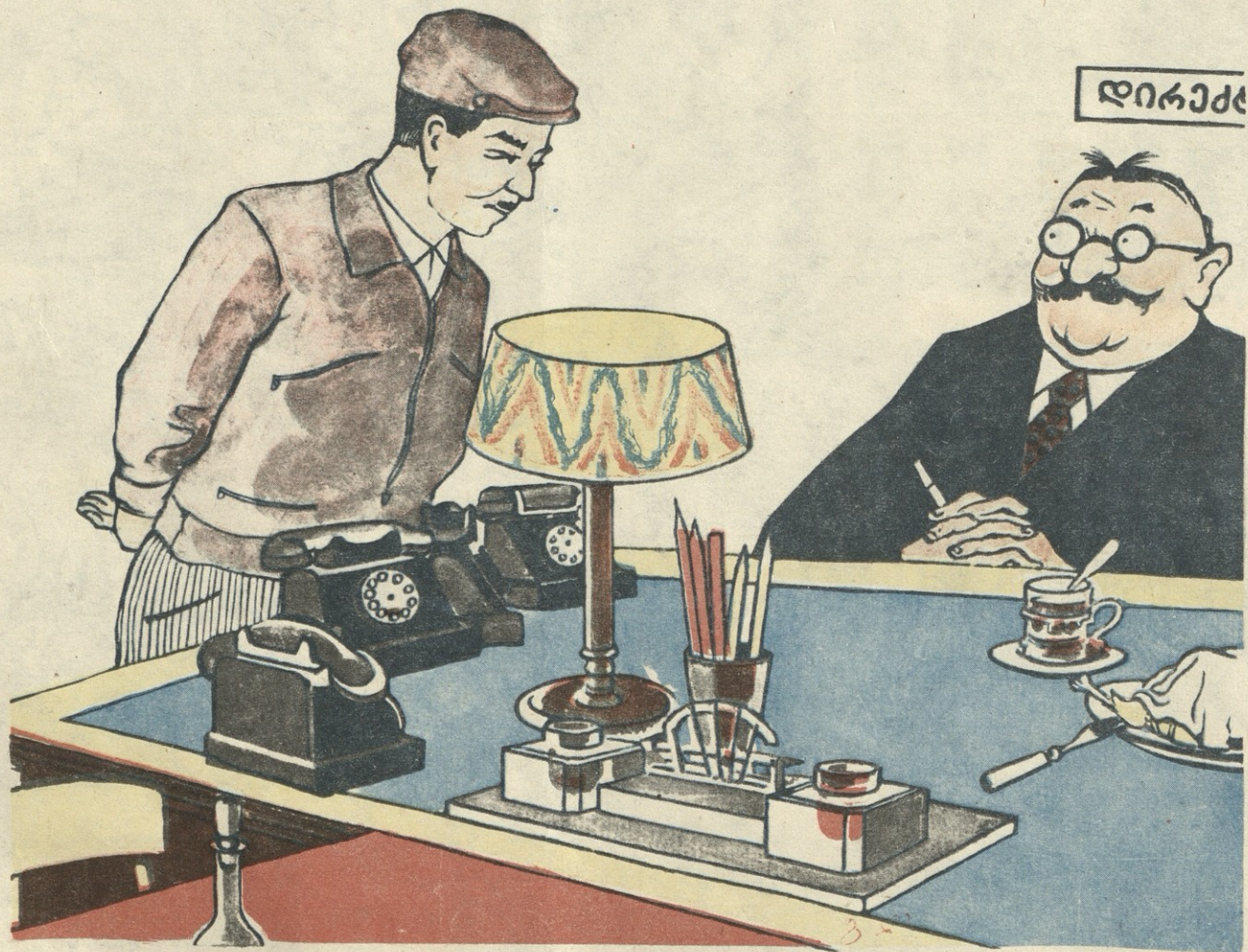
— რეკომენდაცია გაქვთ? — ჰკითხა კირილემ შოფერს. — კეთილი... რაო, მუშაობის პირობებს გინდათ გაეცნოთ? შემძლია თამამად გითხრათ, რომ უკეთეს ადგილს ვერსად იშოვით. ჩემთან მუშაობა ნამდვილი სიამოვნებაა. მე არ მიყვარს სხვასავით შოფერის შეწუხება, მხოლოდ ერთ რაიმეს კი აუცილებლად მოვითხოვ თქვენგან: მანქანა დაწესებულებას ეკუთვნის, მაშასადამე, სახელმწიფო ქონებაა და ამიტომ განსაკუთრებული მზრუნველობით უნდა მოეპყროთ. ესაა და ეს, სხვა მხრივ თქვენ არავითარი დავალებით არ დაგტვირთავთ და თავისუფალი დროც ბევრი გექნებათ. სულ იოლი სამუშაოა: მონვალთ ჩემთან ბინაზე დილის რვა საათზე და ბავშვებს სკოლაში წაიყვანთ. იქიდან მაშინვე დაბრუნდებით და მოსამსახურე გოგოს მიაცილებთ ბაზრამდე. თერთმეტ საათზე მე წამიყვანთ დაწესებულებაში. თორმეტის ნახევრიდან პირველ საათამდე ჩემი ცოლი მალაზიებში დადის რაიმეს საყიდლად და ატარებთ მას. ზუსტად პირველ საათზე სიდედრი უნდა მივიდეს ფიზიოთერაპიულში, საწყალ დედაბერს ნერვიულ ნიადაგზე კრუნჩხვა აქვს და ელექტრონით მკურნალობს. სამის ნახევარზე მას დააბრუნებთ შინ და მე მომაკითხავთ. სამიდან ოთხის ნახევრამდე ბავშვებს მიაკითხავთ სკოლაში. ოთხ საათზე ჩემი ცოლისდა უნდა წაიყვანოთ დილოში — იქ

კარგი ბალ-ბოსტანი აქვს და ხილსა და მწვანის წამოიღებს. ექვსის ნახევარზე — ბავშვებს და უცხო ენების მასწავლებელს გაასეირნებთ მცხეთისკენ. სუფთა ჰაერზე უფრო ადვილიდ ითვისებენ უცხო ენას. რვა საათზე — ცოლი თეატრში, ან კინოში მიდის. ხანდახან ვახშამზე მიგვიწვევს ვინმე და მიგვიყვანთ და მოგვიყვანთ.

ზაფხულობით კი სულ თავისუფალი იქნებით: ოჯახი კიკეთში მეყოლება, სალამოს ამიყვანთ, დილას ჩამომიყვანთ. ცოლს კიდეც ხან მანიკურის გასაკეთებლად და თმის დასახვევად დასჭირდება ქალაქში წასვლა... ჰო, მართლა, ჩემს სიმამრს ფეხების ხუთვა აქვს, ბალნეოლოგიურში აბაზანის მისაღებად მიიყვანთ დღეში ერთხელ, ან ორჯერ... ესაა და ეს! რაო, დაწესებულებას როდისღა მოვემსახუროო?! — რას ამბობ, საკვირველი კაცი ყოფილხარ, ხომ ხედავ რომ შელავათს გაძლიე... ბენზინო? ამის ფულს სამეურნეო ხარჯებიდან მიიღებ... ამაზე უკეთესი პირობები წარმოსადგენია? წადი, მიიხედ-მოიხედე, მოიკითხე და თუ უკეთესი სადმე შემოგთავაზეს, იქ იმსახურე... მანქანა კი, მანქანა, ხომ ხედავ, ახალთ-ახალია, ჩემო ძმაო, ოცდათექვსმეტი ათასი გადაეურიცხე ამას წინათ ვაჭრობის სამინისტროს. დიდებული ძრავი აქვს, შესანიშნავი საბურავი, შესანიშნავი მუხრუქები!..

— მანქანას მართლაც შესანიშნავი მუხრუქები აქვს ბატონო, მაგრამ სამუშაოს კი მუხრუქები სულ არა ჰქონია!

ს. კლდიაშვილი

არ გამოერთო რადიო, რადგან გულში გაივლო — დილით, სავადებულო ფიზდაჭურვა გაეცლო, რომ ძაღლის მოკრება საქმით გამოსდგომოდა და სამსახურს დილითვე ხალისით შესდგომოდა.

შვიდ საათზე დიქტორის ხმა გაისმა თუ არა, ისკუპა და წამოხტა, ბუქნაც ჩამოუარა.

როს თბილისის რადიომ დასვა ჭურვის წერტილი, — მოსკოვიდან გაისმა: „ინყება გაკვეთილი!“

ხათრი არ გაუტეხა, იჭურვა და იჭურვა, სანამ შეეძებოდა ენერჯის მიწურვა!

სამსახურშიც ვერ მიდის, თუმცა გულით ისურვა, — რისთვის აპყვა რადიოს? რისთვის გამოიჭურვა?

ზარსაღანი

— მოიტანეთ? — უპ, ბოდიშს ვიხდი, დახასიათების მოტანა იხვე დამავიწყდა. — აღარ არის საჭირო, თქვენ უკვე დახასიათეთ თქვენი თავი.

გულისხმიერი პასუხი

ნახ. გ. ლომიძე

ქარაგმული ნაკვესები

- უცნაური ჩვეულება ჰქონდა სიმთვრალეში: ოფიციალს ფულის მაგივრად ბოდიშს უხდიდა ხოლმე.
- უკვირდა: ერთ მტკაველამდე ტურები მაქვს და მაინც უპიროს შეძახიანო.
- გასტრონომიული მალაზიის დირექტორი ასტრონომიული ანგარიშით ფდანგავდაო.
- გამყიდველს აპატიმრებდნენ და იხვეწებოდა: „ციხის მალაზიაში გადამიყვანეთ სექციონერადო“.
- მოხერხებული კაციო, — ამბობდნენ მასზე, — ყველას ფეხქვეშ ეგება და ფეხს მაინც არავინ აბიჭებსო.
- ბენვეულობის მალაზიის გამგის საქმე ბენვზე ეკიდა, მაგრამ ბოლოს იმავე ბენვმა გადაარჩინაო, — გვეუბნება გამოცდილება.

ნოდარ ჩხეიძე

— დღეს არა სცალია, ცოლმა სასწრაფო საქმეზე გამოუძახა, ხვალ დილიდანვე დაკავებული იქნება: ფეხბურთის დასავლეთ ტრიბუნის ბილეთებისათვის მიდის, ზეგ კოსტუმის შესაკერად გაივლის მკერავთან, ხუთშაბათს — „პოზედა“ დაუწიანდა და რემონტის საქმით იქნება დატვირთული, პარასკევს — ცემში აპირებს წახვლას აგარაკის დასაქირავებლად, შაბათს და კვირას დაისვენებს. შემოიარეთ მომავალ ორშაბათიდან.

რედაქტორი ქაკლო ქალაქი, სარედაქციო კოლეგია: გრ. აბაშიძე, აკ. ბელიაშვილი, ი. გრიშაშვილი, უჩა ჯაფარიძე, ი. ნონეშვილი (რედაქტორის მოადგილე), ს. ფაშალიშვილი.

Тбилиси. Сатирико-юмористический журнал „Нянги“. რედაქციის მისამართი: რუსთაველის პროსპ. № 42. ტელ. 3-10-49.

ხელმოწ. დასაბ. 1950 წ. 21/V. ტექსტი აწყობილია ლ. პ. ბერეას სახ. პოლიგრაფკომბინატ „კომუნისტის“ სტამბაში, შეკ. № 683. ლენინის ქ. № 14. დაბეჭდილია სტამბა „ზარია ვოსტოკას“ ოფსეტმანქანაზე, შეკ. № 1301. თბილისი, რუსთაველის პროსპ. № 42. გამოც. № 52. ტირ. 11000. უფ. 03151.

მასია და ჩვენს ირგვლივ ყველა წერტილი აყვავიდა,
 ხალხი მინდვრად უნდა ვნახოთ, თუ მასის ნახვა გვინდა!
 მასია, გმირ ვაჟკაცის მკლავს ეყრდნობა ქვეყნის ბედი,
 მაგრამ გმირი ქალიც გახლავთ გაზაფხულის შემოქმედელი!

ზოგს კი თვით სურს მიემსგავსოს ია-ვარდით მორთულ მწვერვალს
 და შესაფერ „მოდის“ კაბას აკერინებს ცაცა-მკერვალს!
 არა! გულს ვერ გავუხარებთ, თუნდ კეკელუცი თვალით გვთხოვოს,—
 საუცხოვო არის მართლაც, აბა, ვის არ ეუცხოვოს!?